

GARABANDAL NIEUWSBRIEF

Nr. 5 Nov. 2000 Een uitgave van de Stichting Garabandal Centrum Nederland.

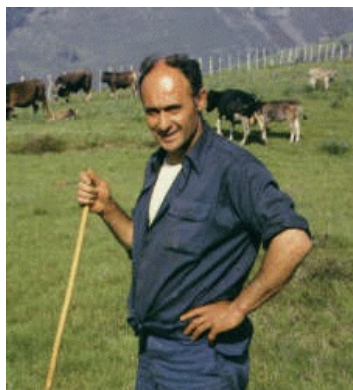
Postbus 271, 2280 AG Rijswijk. K.v.K. 27184198 Email: maryann@casema.net. [Www.mediaport.org/~maryann/garabandal](http://www.mediaport.org/~maryann/garabandal) Tel. 06-20445819 - Rek. 55.94.77.716 België: 750-9537643-82. Redactie en Pelgrimsvervoer: Wim Langeveld. J.P. Gouverneurlaan 43, 2171 ES Sassenheim. Tel 0252-214191 - Rek. 3572.31.678
Email: w.langeveld@worldonline.nl Rie van der Ven Fonds 3572.12.959 (voor minder draagkrachtige pelgrims)

VOORWOORD

Beste lezers:

Op de allereerste plaats willen wij als bestuur van de St. Garabandal Centrum Nederland al degenen bedanken die met hun giften van de afgelopen weken ervoor gezorgd hebben dat wij weer enige Nieuwsbrieven kunnen uitgeven. O.L.Vrouw zal het U vergelden. Een bevriend priester zal regelmatig H. Missen lezen voor Uw persoonlijke intenties.

Op 5 Aug van dit jaar overleed ten gevolge van een beroerte in een ziekenhuis te Torrelavega de oudste broer van de zieners Conchita Gonzalez-Keena, Serafin Gonzalez. Serafin werd 66 jaar. De requiem-mis werd op Zondag 6 Aug. Il gecelebreerd in de parochie-kerk van Garabandal, waarna hij werd bijgezet op het kerkhofje van Garabandal.

Serafin Gonzalez. z.g.

Hij laat zijn vrouw Paquita en vier kinderen achter:

Conchita, Mercedes, Fatima en Manuel; en zijn zuster, Conchita en zijn broer Miguel. Met het heengaan van deze sympathieke vrome kerel is ook één van de hoofdgetuigen van de Verschijningen van de Moeder Gods in Garabandal heengegaan. Moge hij ruste in vrede.

In het tweede meer uitgebreidere uitgave van het boek: "Garabandal der Zeigefinger Gottes" (Weto Verlag, 2000) van Albrecht Weber, kan men op blz. 19 het volgende lezen: "Door omstandigheden welke minder als toeval, dan wel als een gebeuren van de Voorzienigheid, kreeg Paus Johannes Paulus II een exemplaar van de eerste uitgave van dit boek in handen en liet aan de schrijver via Mgr. Dziwisz, zijn privé-secretaris het volgende mededelen: *"Vergeld God voor alles. In het bijzonder voor de diepe liefde waarmee U het gebeuren zowel de verbanden met betrekking tot Garabandal behandelt en verders bekend maakt. Moge de Boodschap van de Moeder Gods toegang tot de harten vinden, voor het te laat is....."*

De H. Vader geeft U als uitdrukking van vreugde en dankbaarheid zijn Apostolische Zegen!"

Met een handgeschreven bijgevoegde persoonlijke groet van de Paus met zijn handtekening wordt duidelijk, dat hij een diepe interesse in de gebeurtenissen van Garabandal heeft. En dat het hem er zeer aan gelegen is, dat het op een geloofwaardige wijze bekend wordt gemaakt.

INHOUD:

- ▶ Voorwoord.
- ▶ De werkelijke Tegenwoordigheid.
- ▶ Het bezoek aan het H. Sacrament.
- ▶ Wie was Margaret Sinclair?
- ▶ Mag ik nog even Uw aandacht?
- ▶ Informatie.

In deze Nieuwsbrief verder een artikel van de Amerikaanse theoloog father John A. Hardon.S.J. over de Werkelijke Tegenwoordigheid van de Heer in de H. Eucharistie. Een heldere uiteenzetting wat de Katholieke Kerk leert, omtrent dit diepste en meest intieme Geheim van ons geloof.

In de 1^e Boodschap van Garabandal op 18 Okt '61 vraagt de hemel om dikwijls het H. Sacrament te bezoeken. Wat te doen als de meeste kerken gesloten zijn en vele kerken de afgelopen jaren zijn afgebroken, of voor andere doeleinden worden gebruikt.

Op 24 Nov. 2000 is het 75 jaar geleden, dat op 25 jarige leeftijd de Schotse Claris Margaret Sinclair overleed in een sanatorium bij Londen. Een korte levensbeschrijving van deze jonge zuster, wier proces voor haar Zaligverklaring aanhangig is gemaakt. Tot slot 'Mag ik nog even uw aandacht' en ons 'Informatie'-hoekje

De Boodschappen van Garabandal

18 Oktober 1961 - Deze Boodschap bevestigde dat het belangrijk is veel offers te brengen en boete te doen en vaak het **H. Sacrament** te bezoeken Als eerste punt werd gezegd dat de mensen goed moesten leven en als ze dat niet deden, zouden ze daarvoor een zware straf over zich afroepen. Er werd gewaarschuwd dat de beker steeds voller raakte en dat, wanneer de mensen niet veranderden deze straf niet meer te vermijden is.

18 Juni 1965 - Bij monde van de H. Michaël klaagde O.L.Vrouw dat haar eerste boodschap niet serieus genomen was en zij waarschuwde dat dit haar laatste Boodschap zou zijn. Ze zei dat de beker die eerst steeds voller raakte, nu aan het overlopen was. Zij deelde mede, dat veel priesters, bisschoppen en kardinalen op de weg van het verloren gingen en vele gelovigen met zich meenamen. Zij betreunde het dat steeds **minder** belang werd gehecht aan de **H. Eucharistie**.

Ze zei dat we Gods toorn door onze inspanningen van ons af zouden wenden als we in oprechtheid er om vroegen, onze zonden zouden worden ingewilligd.

Haar laatste woorden waren een aansporing om meer offers te brengen en het **lijden van Jezus te overwegen**.

Door Eerw. John A. Hardon, S.J.

Toen Paus Paulus VI zijn nu historische Encycliciek *Mysterium Fidei* publiceerde over de Werkelijke Tegenwoordigheid, herinnerde hij speciaal ons priesters eraan, dat er een geloofscrisis heerst betreffende de Eucharistie en dat het beter zou zijn dat katholieken zich bewust zouden worden van dat feit. Anders lopen zij het risico meegeslept te worden door subtiele theologie en zal hun geloof in de Eucharistie verzwakt, - zo niet verwoest- worden door de huidige aanvallen op dit kardinale mysterie van het Katholieke Christelijke geloof.

Dicht bij de kern van de theologische controverse, waarvoor de Paus ons waarschuwde, ligt precies de vraag die geen enkele katholiek zou moeten opwerpen, namelijk: "Is de Heilige Eucharistie Aanwezigheid of Werkelijkheid, óf is het, zoals de Kerk ons leert, Aanwezigheid en Werkelijkheid?"

Er is hier meer aan de orde dan op het eerste gezicht lijkt. Mijn bedoeling is om het volgende standpunt te verdedigen: dat de Heilige Eucharistie Jezus Christus is, die in het Heilig Sacrament is als Werkelijkheid én als Aanwezigheid. Hij is in de Eucharistie als Werkelijkheid, omdat de Eucharistie Jezus Christus is. Hij is in de Eucharistie als Aanwezigheid, omdat Hij ons door de Eucharistie aanraakt en wij in contact met Hem staan - afhankelijk van ons geloof en devotie tot de Verlosser, die werkelijk in ons midden leeft.

De Eucharistie als Werkelijkheid

Er zijn in de geschiedenis van de Katholieke Kerk vóór de moderne tijd twee grote geloofscrisissen geweest over de Werkelijke Tegenwoordigheid.

De eerste crisis vond plaats in de vroege Middeleeuwen, toen theologische filosofen, hoofdzakelijk in Frankrijk, twijfels opwierpen over de werkelijkheid van het Heilig Sacrament. De eerste crisis bereikte een hoogtepunt in de persoon van ene Berengarius van Tours, die in 1088 na Chr. stierf.

Berengarius ontkende de mogelijkheid van een substantiële verandering van de elementen van brood en wijn en weigerde om toe te geven, dat het lichaam van Christus concreet op het altaar bestaat. Zijn argument was dat Christus niet vanuit de hemel naar de aarde gebracht kan worden vóór het Laatste Oordeel. Hij hield staande dat het lichaam van Christus, dat alleen in de hemel bestaat, voor de mensheid werkzaam is door zijn sacramentele tegenhanger of symbool en dat Christus daarom niet in werkelijkheid in de Eucharistie is, behalve, zoals hij zei, idealiter.

Paus Gregorius VII beval Berengarius om een geloofsverklaring te onderschrijven, die de hoeksteen is geworden van de Katholieke Eucharistische vroomheid. Het was de eerste definitieve verklaring van de Kerk over wat altijd geloofd is, maar niet altijd zo duidelijk begrepen. Het is een verklaring van het geloof in de Eucharistie als een onbetwistbare en objectieve en onverdeelde Werkelijkheid.

Ik geloof met heel mijn hart en verklaar openlijk dat het brood en de wijn op het altaar geplaatst, door het geheim van het heilig gebed en de woorden van de Verlosser, substantieel worden veranderd in het ware en leven gevende vlees en bloed van Jezus Christus onze Heer, en dat na de Consecratie het ware lichaam van Christus daar aanwezig is, die geboren werd uit de Maagd en opgeofferd voor de redding van de wereld, gehangen heeft aan het kruis en nu aan de rechterhand van de Vader zit, en dat daar het werkelijke bloed van Christus aanwezig is, dat uit Zijn zijde vloeide. Zij zijn aanwezig, niet alleen door middel van een teken en door de werkzaamheid van het sacrament, maar ook in de

werkelijke realiteit en waarheid van hun aard en substantie.

De woorden konden niet duidelijker zijn. Als werkelijkheid betekent actualiteit en als actualiteit betekent objectiviteit, dan gelooft het Katholieke geloof dat de Christus die in de Eucharistie is, de historische Christus is, degene die werd ontvangen in Nazareth, geboren in Bethlehem, gestorven en verzezen is uit de doden in Jeruzalem, en nu gezeten is aan de rechterhand van God, de Almachtige Vader. Het is de Christus, die ons zal roepen wanneer we uit de tijd stappen, de eeuwigheid in. Het is de Christus, die bij het einde van de wereld zal verschijnen om de levenden en de doden te oordelen. Het is de Christus, die de Omega van het heelal is en het doel van de menselijke bestemming.

Deze illustratie van een manuscript toont Gregorius VII met de abt van de H. Sophia, Gregorius, een groot hervormer, beval Berengarius om de leer van de Kerk over het H. Sacrament te aanvaarden

Vijf eeuwen na Berengarius ontstond de tweede geloofscrisis over de Eucharistie, in de tijd van de Protestantse Reformatie. Opnieuw werden veelal dezelfde bezwaren geopperd en dezelfde theorieën verspreid als bij de controverse van Berengarius. En opnieuw reageerde de Kerk, bij het Concilie van Trente, om de Werkelijkheid van Christus die in het Heilig Sacrament is, te herbevestigen.

De Tridentijnse verklaring over het geloof is niet anders dan die welke een half millennium daarvoor van Berengarius werd verlangd. "Het heilig Concilie leert," verklaarde Trente, "en verkondigt open en duidelijk dat het Heilig Sacrament van de Heilige Eucharistie, na de consecratie van brood en wijn, onze Heer Jezus Christus bevat, waarachtig God en waarachtig mens, waarlijk, werkelijk en substantieel onder de waarneembare gedaanten van brood en wijn."

Maar Trente voegde er vervolgens met karakteristieke overtuigingskracht aan toe, dat dit de zuivere betekenis is van de woorden van Christus, toen Hij bij het Laatste Avondmaal zei: "Dit is Mijn lichaam. Dit is de kelk van Mijn bloed." Derhalve werd de gelovigen gezegd: "Het is een schande dat twistzieke, kwade mensen deze woorden verdraaien in fantasierijke, denkbeeldige stijlfiguren, die de waarheid over het lichaam en bloed van Christus ontkennen, in tegenstelling tot de universele opvatting van de Kerk."

De Werkelijkheid van Christus in de Eucharistie is daarom geen stijlfiguur. Het is geen fantasierijke retoriek. Het is, op de duidelijkste wijze uitgedrukt: de Vleeswording, uitgebreid in tijd en ruimte. Het is letterlijk de vleesgeworden Emmanuël - de Godmens, die hier en nu in ons midden leeft.

De crisis van vandaag de dag.

Vier eeuwen na het Concilie van Trente verkeert de Kerk nu in een nieuwe crisis over het Eucharistisch geloof, specifiek over het geloof in de Werkelijke Tegenwoordigheid.

Voelbaar bewijs van zo'n crisis wordt gezien in een praktische verdwijning in niet weinig bisdommen van het Veertig Ureengebied; de daarmee samenhangende verdwijning van de Aanbidding van het Heilig Sacrament; de volledige herziening van regels van ooit bloeiende contemplatieve orden, die zich toelagen op het aanbidden van het Heilig Sacrament uitgesteld op het altaar; het wijdverspreide veronachtzamen van het tonen van de gebruikelijke tekens van eerbied voor Christus' Werkelijke Tegenwoordigheid in het tabernakel; het verplaatsen van het tabernakel in de kerken naar een duistere en onopvallende plaats, waar de Werkelijke Tegenwoordigheid

afgesloten is van nog mogelijke devotie door de gelovigen; de toenemende literatuur in zich nog katholiek noemende kringen, die zelden de Werkelijke Tegenwoordigheid aanroert of die deze verklaart op een manier die past bij protestanten, die niet in Christus' lichamelijke aanwezigheid in de Eucharistie geloven, maar volledig in strijd is met het historische geloof van het katholicisme; de verbreiding van religieuze opvoedkundige leerboeken, leidraden voor leraren en studiehandleidingen, die verdedigend melding maken van de fysieke aanwezigheid van Christus in het Heilig Sacrament, maar een duidelijke indruk achterlaten dat deze aanwezigheid tot de buitenzijde van het katholieke geloof en praktijk behoren en zeker niet een hoofdmysterie is van de Kerk, gesticht door Jezus Christus.

Hoewel er zelden de aandacht op wordt gevestigd, is de tegenwoordige desacramentalisatie van het katholieke priesterschap een deel van dezelfde crisis betreffende het Heilig Sacrament. De priesters worden wezenlijk beschouwd als predikers van het Woord of verkondigers van het Evangelie of managers van Christelijke gemeenschappen, of spreekbuizen van de armen of verdedigers van de verdrukten of sociale leiders of politieke katalysatoren, of academisch geschoolden of theologische verificateurs van het geloof van de gelovigen.

Dat zijn zij ook. Maar is dat alles? En is dat de voornaamste zaak waar het om gaat bij het katholieke priesterschap? Nee. Het voornaamste belang van het priesterschap is de relatie met de Eucharistie - als Werkelijkheid, als Sacrament en Offer. En van deze drie hoofdzakelijk als Werkelijkheid, mogelijk gemaakt door de priesterlijke consecratie.

Opnieuw hebben, zoals in voorgaande eeuwen, de gezagsdragers van de Kerk de Werkelijke Tegenwoordigheid herbevestigd, maar met accenten en nuances die in voorgaande tijden niet vereist waren.

Paus Paulus VI was in *Mysterium Fidei* bezorgd over degenen, die in gesproken en geschreven woord "meningen verspreiden die de gelovigen verontrusten en hun geest verzadigen met niet geringe verwarring over geloofszaken."

Onder deze meningen bevond en bevindt zich de theorie, die de betekenis van de Eucharistische Tegenwoordigheid zodanig herdefinieert, alsof het feit van de Eucharistische Werkelijkheid verduisterd, zo niet ontkend, moet worden. Het is alsof iemand zei: "Ik geloof in de Eucharistische Aanwezigheid, maar niet als Werkelijkheid, of als Werkelijkheid die slechts aanwezigheid is en niet objectieve realiteit."

De Eucharistie als Aanwezigheid

Dit brengt ons tot het tweede aspect van ons onderwerp: de Eucharistie als Aanwezigheid.

Het moment dat we het woord "Aanwezigheid" horen, denken wij aan een persoonlijke relatie tussen twee of meer mensen. Wij zijn voor iemand aanwezig of iemand is aanwezig voor ons, wanneer wij ons bewust zijn van hen en zij van ons; wanneer wij hen in onze gedachten en ons hart hebben, zoals zij aan ons denken en een affiniteit en toegenegenheid voor ons voelen.

Voor stenen en bomen zijn wij niet echt aanwezig, noch zij voor ons. Dus die aanwezigheid impliceert verstandelijke wezens. Een dergelijke aanwezigheid gaat ook voorbij aan tijd en ruimte. St. Paulus of St. Augustinus kunnen voor mij aanwezig zijn, hoewel zij allang dood zijn en hoewel zij niet fysiek zijn waar ik fysiek ben. Zij kunnen voor mij aanwezig zijn in gedachten, door de wil, of zoals wij zeggen: voor de geest staan.

Zij kan in Londen zijn en hij in Sassenheim. Toch, zodra (en zo vaak) hij met liefde aan haar denkt, is zij voor hem aanwezig. En wanneer zij hetzelfde doet is hij voor haar aanwezig, de kilometers afstand overbruggend en ongeacht het

feit dat geen van beiden is waar de ander in het lichaam is. Maar toch - zij zijn in de geest bij elkaar.

Aanwezigheid ontkennt daarom fysieke werkelijkheid niet, omdat twee mensen beiden dicht bij elkaar kunnen zijn, zowel lichamelijk als intiem verenigd in de geest. Maar aanwezigheid vereist de nabijheid van het lichaam niet. Het benadrukt eerder intimiteit van geest en hart.

Hierin ligt met een de waardigheid en het gevaar van enkele tegenwoordige theorieën over de Werkelijke Aanwezigheid van Christus in de Eucharistie. Er zijn mensen die loffelijk het subjectieve aspect van Christus' aanwezigheid benadrukken, maar ten koste van de objectieve werkelijkheid.

Begrijp mij niet verkeerd. Er is een grote, zelfs een essentiële behoefte om te spreken over en zich te laten leiden door het bewustzijn van Christus in de Eucharistie en om onze gevoelens van liefde tegenover HEM te versterken. Maar dit kan niet gebeuren ten koste van het negeren of het wegwuiven van het voornoemde feit, dat Christus werkelijk in de Eucharistie is, dat Hij met de woorden van de plechtige verkondiging van de Kerk "wordt omvat onder de gedaanten van brood en wijn." Wat brood en wijn was, is na de woorden van de consecratie niet langer brood en wijn, maar een levende, tastbare, lichamelijke - in één woord de werkelijke - Jezus Christus.

Wij zouden dan kunnen zeggen dat de Eucharistische Aanwezigheid van Christus tegelijkertijd een werkelijkheid is en een relatie. Het is een werkelijkheid, omdat Christus werkelijk in de Eucharistie is. Zódanig, dat de Werkelijke Aanwezigheid van Christus vooronderstelt de werkelijke afwezigheid van brood en wijn. Hij is nu, waar vóór de consecratie brood en wijn waren. Deze zijn verdwenen en Hij is daar. Wat voordien werkelijk brood en wijn waren, dat zijn nu slechts de uiterlijke kenmerken van brood en wijn. Hij is hier in de Eucharistie werkelijk aanwezig. Zij zijn niet langer aanwezig, maar slechts hun vorm of zoals wij zeggen, gedaanten.

Transsubstantiatie is een geloofswaarheid en al de verdraaide kritiek op de leer van de Kerk als zijnde Hellenistisch of Aristoteliaans is aangeleerde naïviteit. Want voor de ziel die gelooft is dit geen Hellenisme of filosofische terminologie. Het is de uitdrukking van de waarheid. Met Griekse woorden bewerkstelligen de instellingswoorden een *meta-ousiosis*. De 'ousia' of het wezen van brood en wijn worden de 'ousia' of het wezen van wat Jezus Christus uitmaakt - lichaam, bloed, ziel en goddelijkheid. Kortom, in de Eucharistie is de *totus Christus* aanwezig, precies zo waarachtig als Hij aanwezig was op aarde in Palestina en zoals Hij nu in de hemel is. Het is de totale Christus in de volheid van wat Christus tot Christus maakt, zonder objectief verschil tussen wie Hij toen was (in de eerste eeuw op aarde) en die Hij nu is (in de twintigste eeuw op aarde). Jezus Christus is [in Breda] zoals Hij overal is, waar een naar behoren gewijd priester brood en wijn heeft veranderd in het Lichaam en Bloed van de Verlosser.

Als vanzelfsprekend beschouwd

Echter, nu dit alles gezegd is, en hoe noodzakelijk is het om het opnieuw te zeggen in de huidige verwarde katholieke wereld, wij zijn nog niet klaar. Zoals zo vaak gebeurt ontstaat er dwaling onder de mensen, omdat zij de waarheid hebben veronachtzaamd. De hydra (veelkoppige monster -vert.) van het Communisme is deels Gods beproeving voor het verwaarlozen door Christenen van hun praktijk van de gemeenschappelijke liefde.

Zo is het ook met de Eucharistie. Te veel katholieken, inclusief priesters, hadden de Werkelijke Tegenwoordigheid als vanzelfsprekend beschouwd. Zij gingen er zelfgenoegzaam van uit, dat Christus in de Eucharistie is en zij begonnen Hem daar te laten. Lege kerken, lege kapellen, zelden een aanbieder voor het tabernakel en zelden een Eucharistische gedachte onder

miljoenen gelovigen, die verontwaardigd zouden zijn wanneer gezegd zou worden, dat zij de grootste Werkelijkheid in het heelal, juist in hun midden, negeerden.

Dit zijn geen woorden uit de mystiek of poëzie. Het is de taal van het geloof.

Wat moet er gebeuren? Wat wij vandaag de dag nodig hebben, in de huidige crisis aangaande de Eucharistie, is een andere Franciscus van Assisië, door God geroepen, om de wereld van vandaag eraan te herinneren wat een priester is en wat zijn consecratie-woorden kunnen bewerkstelligen in dit dal van tranen.

Franciscus was, zoals wij weten, nooit tot priester gewijd. Maar hij had een buitengewone eerbied voor priesters, omdat hij hen zag als de goddelijk gemachtigde consecrators van de Heilige Eucharistie.

In zijn laatste wilsbeschikking en testament schreef Franciscus wat wij vandaag in onze intellectualistische eeuw van agnosticisme moeten horen en waar wij naar moeten luisteren.

"God inspireert mij", zei hij, "met zo'n groot geloof in priesters die leven overeenkomstig de wetten van de Heilige Kerk van Rome, vanwege hun waardigheid, dat als zij mij zouden vervolgen, ik nog steeds bereid zou zijn om mij tot hen te wenden om hulp. Ik doe dit, omdat ik in dit werk de Allerhoogste Zoon van God niet met mijn eigen ogen kan zien, behalve Zijn Allerheiligst Lichaam en Bloed, dat alleen zij aan anderen kunnen toedienen."

Franciscus eindigde op superlatieve toon, wat bij hem niet gebruikelijk was.

"Boven al het andere" - dat betekent, belangrijker dan al het andere, kon hij benadrukken bij zijn volgelingen:

"Boven al het andere, wil ik dat dit Allerheiligst Sacrament

wordt aanbeden en geëerd en wordt bewaard op plaatsen die rijk versierd zijn."

Dit is de eenvoudige Poverello, wiens naam synoniem is geworden met volledige armoede, zelfs tot behoefte, in navolging van zijn arme-Meester. Maar het is ook de mystieke ziener, die helderder dan de meeste van zijn tijdgenoten zag, wie het was die onder ons verblijft in het Heilig Sacrament. Het is, met de woorden van Franciscus: "de Allerhoogste Zoon van God" in menselijke vorm, die hier altijd in Werkelijkheid is, maar Hij staat ons niet altijd levendig voor de geest. Wij eren en aanbidden Hem, bewaard in de Eucharistie, niet altijd met rijk versierde plaatsen, niet zozeer met zilver en goud, maar versierd met akten van geloof, hoop en liefde, die naar Jezus uitreiken, die altijd naar ons uitreikt. Daarom is Hij hier; opdat wij ook zouden zijn waar Hij is, verenigd met Hem in de geest, zoals Hij Zichzelf met ons heeft verenigd in het lichaam - als een prelude op die vereniging, wanneer de Eucharistie ontsluit zal worden en wanneer het zien vervangen zal worden voor wat het geloof ons nu zegt dat waar is, omdat de Waarheid vlees werd om ons te leren hoezeer God de zonen en dochters van de menselijke familie bemint. □ (Vertaald door Mw M. Huijg uit Voorschoten.)

Ten aanzien van het H.Sacrament bepleitte St. Franciscus van Assisië een uitzondering op zijn weg van volledige armoede

In de eerste Boodschap van Garabandal van 18 Okt. 1961 vroeg de hemel onder meer om dikwijls het H. Sacrament te bezoeken. Tijdens haar laatste verschijning aan Conchita op 13 Nov. 1965 bij de pijnbomen spoorde de Moeder Gods Conchita om meer haar Zoon in het Tabernakel te bezoeken.

De Verschijningen van Maria begonnen op 2 Juli 1961. Feestdag van O.L.Vrouw Visitatie (nu 31 Mei). De Verschijningen van Maria als onze Lieve Vrouw van de Berg Karmel zouden de dagen, de weken en maanden, welke daarop volgden zeer talrijk zijn.

Toen de kinderen eenmaal vertrouwd waren met de verschijning van Maria en constant in contact waren met de bovennatuurlijke wereld, trokken de kinderen in extase met de

Moeder Gods door het dorp. Bidden, zingend en pratend. Ze bezochten door de weken heen alle woningen, het groepje pijnbomen welke boven het gehucht tegen een berghelling staan, maar bovenal naar het kleine kerkje, toegewijd aan de

Het kerkje van Garabandal

H. Sébastiaan. In extase trokken ze het kerkje in. Ze gingen naar voren en knielden voor de geconsa-reerde Hosties in het Tabernakel. Ze bleven daar in extase bidden. Gingen daarna weg, achteruit lopend met het gezicht naar het tabernakel gekeerd. Als uitdrukking van geloof en eerbied voor Christus in het H. Sacrament.

Bij deze aanbiddingen was het kerkje stampvol met gelovigen en nieuwsgierigen. Het was niet te vermijden dat er oneerbiedigheden gebeurden en de sfeer niet bepaald stichtend was, omdat vele aanwezigen de beste plek wilden hebben om de meisjes in extase te kunnen zien.

Enige tijd later werd op last van de bisschop van Santander het kerkje na de Eucharistie viering gesloten om deze oneerbiedigheden te voorkomen als de meisjes in extase het kerkje binnenkamen. Toen ze op een goede dag weer naar het H. Sacrament gingen om de Heer te aanbidden vonden ze het kerkje gesloten. Ze waren stom verbaasd dat de kerkdeur gesloten was. Ze vroegen Maria waarom ze niet naar binnen mochten. Maria vertelden hen dat het op last van de bisschop was gebeurd. Bij deze gelegenheid drukte Maria de kinderen op het hart dat ze altijd eerst hun ouders, de pastoor en in het bijzonder de bisschop moesten gehoorzamen en dan pas hun visioen. Dit pleit voor de echtheid voor de Verschijningen van Garabandal. Omdat de hemel weet dat ook valse verschijningen zouden zijn welke een diabolische oorsprong hebben. Wat Maria in 1962 tegen Conchita zei dat voor het Grote Wonder vele valse Maria verschijningen zouden zijn,

Het is duidelijk dat de Moeder Gods niet alleen de kinderen in de jaren 60 naar haar Zoon in het H. Sacrament wil leiden, maar ons allemaal. Want zoals Maria ons leidt naar haar Zoon,

Jacinta, Conchita en Loli biddend in extase voor de kerkdeur van Garabandal

Het interieur van het kerkje van Garabandal.

zo leidt haar Zoon ons tot de Vader. (Joh.14.6)

De aanbidding van het H. Sacrament in onze dagen.

Vele gelovigen vragen zich af of het een haalbare kaart om naar de kerk te gaan en Christus in de geconsacreerde Hosties te aanbidden en in stil gebed bij Hem te vertoeven, afgezien van het feit dat de meeste kerken gesloten zijn. Veel priesters vinden het ook niet meer in onze tijd passen. De moderne gelovige kan het niet meer opbrengen even in stil gebed bij Hem te verblijven. De nieuwe generatie gelovigen is er helemaal niet meer in opgevoed, laat staan of ze wel weten dat Heer werkelijk als God en mens aanwezig is, en Brood en Wijn veranderd in zijn H. Lichaam en Bloed. Velen ontbreekt het aan de juiste rooms-katholieke geloofskennis, waardoor de juiste geloofsbeleving dan ook ontbreekt. Dit is geen verwijt aan deze generatie, maar een constatering. Juist de twee Boodschappen van 18 Okt. 1961 (we moeten dikwijls het H. Sacrament bezoeken) en van 18 Juni 1965 (men geeft steeds minder waarde aan de H. Eucharistie) verwijzen ernaar. Plus de encycliek van Paus Paulus VI, *Mysterium Fidei* van 3 Sept, 1965 was ook een officiële bevestiging van het kerkelijk leergezag. Het uitstekende maar toch 'zware' artikel van pater Hardon. S.J. over de 'Werkelijke Tegenwoordigheid' geeft aan wat de oorzaken hiervan waren.

Wat te doen?

Wat hierboven reeds werd vermeld, zijn de meeste Katholieke kerken in Nederland door de week gesloten. In de meeste gevallen om praktische redenen. Omdat het niet verantwoord is om de kerk open te houden van wege dieven en andere minder brave lieden.

Door het groeiende priestertekort zijn er door de week ook geen priesters meer. En het ziet er naar uit dat dit alleen nog maar erger wordt. Sommige parochies mogen blij als er ook Zondag nog een Eucharistie-viering is.

Er zullen goedwillende pastoors of pastores zijn die graag de kerk open zouden willen houden, maar vanwege de verloederde tijd het niet aandurven. Men zal dan kunnen proberen of er mensen zijn in de parochie die enige uren van hun vrije tijd willen opofferen om enige uren in de week aanwezig te willen zijn in een geopende kerk. Ik denk aan mensen die genieten van hun AOW of hun pensioen. Katholieken die werkloos zijn of minder valide. In Los Angeles in Californië is er een parochiekerk welke de hele week open is. De pastoor heeft een flink aantal gepensioneerde gelovigen weten te charteren, die enige uren van de week hun vrije tijd opofferen om in het kerkgebouw aanwezig te zijn. Zo staat daar het H. Sacrament de hele dag uitgesteld.

Als men enige mensen weet te vinden, die daaraan willen medewerken dan zullen priesters daar zeker aan mee willen werken. Men kan beginnen op een Donderdag. Bijv. van

11u tot 15.00 u. Hoe meer gelovigen daaraan mee doen, hoe meer dagen de kerk overdag open kan blijven.

Aangezien het door het grote priestergebrek steeds meer kerken geen pastoor meer hebben en alleen op Zondag nog een Eucharistie-viering is en in vele gevallen ook niet meer, ligt de zaak nog moeilijker.

Voor gelovigen die door ouderdom of slechte gezondheid aan huis gebonden zijn, maar ook voor gezonde mensen kunnen wij een *nood-oplossing* aan de hand doen. Men kan thuis of op zijn slaapkamer een 'heilig hoekje' inrichten. Met bijvoorbeeld een afbeelding van een altaar met een tabernakel of een monstrans of een kelk met een H. Hostie. Enige kaarsen erbij. Een goed gebedenboekje, dat handelt over het Sacrament. Etc.

Dus elk uur van de dag, kan men zich terugtrekken, en in de geest vertoeven bij de Heer in het H. Sacrament, aanwezig in de geconsacreerde Hosties in tienduizenden kerken, katholiek of orthodox hier op aarde. Zo blijft het geloof in de Eucharistische Christus levend. En zal het Eucharistische vuur in vele harten blijven branden.

De Stichting zal trachten een foldertje samen te stellen met enige meditatieve gebeden voor het H. Sacrament, met verwijzingen naar goede Katholieke lectuur op dat gebied. En naarmate ons geloof sterker wordt in de Werkelijke Tegenwoordigheid van Christus in het H. Sacrament, zullen wij ook groeien naar de eeuwige Werkelijkheid van het paradijs.

Groeien in het geloof in het H. Sacrament

Ons is geleerd dat geloof, hoop en liefde Goddelijke deugden zijn. Het geloof in het H. Sacrament kan zich verdiepen, kan sterker worden, maar ook verzwakken. Daarom is blijven bidden voor een groeiend geloof zeer noodzakelijk.

Volgens de Benedictijnse theoloog Dom Anscar Vonier moet de Tegenwoordigheid van de Heer in de geconsacreerde Hostie werkelijk zodanig zijn, dat zij nooit anders kan worden waargenomen dan door het oog van het geloof. Sint Thomas van Aquino, onze Middeleeuwse top-theoloog, heeft het de moeite waard geacht een artikel te schrijven aan de vraag, of het Lichaam van Christus, zoals het in de Eucharistie tegenwoordig is, door een ander oog, welke dan ook, kan worden waargenomen. "Zoals het Lichaam van Christus in dit sacrament tegenwoordig is, kan het noch door de zintuigen, noch door de verbeelding worden waargenomen, maar alleen door het geestelijk oog, namelijk het verstand." Dus ook hier geldt: *Sola fides sufficit*, alleen het geloof is voldoende.

Door de eeuwen heen heeft de Heer om dit geloof in zijn Tegenwoordigheid als God en als mens versterkt door vele Eucharistische wonderen. Denken wij maar aan het H. Sacrament van Mirakel van 15 Maart 1345 in Amsterdam, en vele andere plaatsen in Europa. Vele gelovige katholieken die zien dat hun geloof in het H. Sacrament ondermijnd is geworden door theologen en priesters die hun geloof in het H. Sacrament verloren hebben, hopen vurig dat de Heer op een bovennatuurlijke wijze zal ingrijpen. Dan zal Garabandal de grote gebeds-verhoring zijn waar zo velen naar hunkeren. Het Grote Wonder, welke op een Donderdagavond zal plaatsvinden in Garabandal, zal bijna zeker in het teken van de Eucharistie en het Priesterschap staan. Een enorme Goddelijke genade-injectie, niet alleen voor de Katholieke kerk, maar ook voor de gehele mensheid. □

WIE WAS MARGARET SINCLAIR?

Op 24 Nov. 1925 overleed in een geur van heiligheid in een sanatorium bij Londen, de kloosterzuster van de arme Clarissen, zuster Maria Francisca van de Vijf Wonden, ofwel de

Margaret als veertienjarige.

dienaresse Gods Margaret Sinclair uit de Schotse hoofdstad Edinburgh.

In een van de arme wijken, op Middle Arthur Place, werd Margaret Sinclair op de 29^e maart 1900 geboren. Ze was 't derde kind van haar ouders en hun tweede dochter. Andrew Sinclair haar vader, werkte bij de gemeentereinigingsdienst. Haar moeder was afkomstig uit Dundee. Andrew Sinclair was van huis uit niet katholiek, maar werd dit een paar maanden voor zijn huwelijk.

Kort na de geboorte van Margaret verhuisde de familie naar Blackfriarsstreet nr.13 en betrok daar de derde verdieping van 'n eenvoudig woonhuis, op enige minuten afstand van de parochie-kerk St. Patrick. Blackfriars Wynd, op z'n Hollands Dominicaner Steeg, ontleent zijn naam aan het oude klooster der Zwarte Broeders of Dominicanen. In de jaren twintig behoorde dit kwartier onder de achterbuurten van Edinburgh. Maar vierhonderd jaar geleden was het één van de meest aristocratische wijken van de stad, en is zelfs van enige historische betekenis. Vele van deze oude huizen zijn of worden nu gerenoveerd in de oude stijl.

Blackfriarsstreet rond 1930.

Enige jaren geleden

De jeugd jaren van Margaret

Zij bezocht de achter haar woning gelegen katholieke St. Annaschool, en toonde zich een rustige, oppassende leerlinge, die hard werkte en prijzen won in hardlopen en zwemmen.

Door haar natuurlijke opgewektheid en de haar gewone glimlach werd zij het zonnetje in huiselijke kring.

Iedere morgen, zelfs in de winter, ging ze blootsvoets en dun gekleed naar de H. Mis, wel een duidelijk teken van de grote armoede van het gezin.

De Sinclairs hadden een gelukkig gezinsleven. Vader Andrew was er trots op en verbleef zeer veel in zijn familiekring.

Hij was zelf nooit op school geweest, maar stond er op dat zijn zes kinderen goed onderwijs zouden ontvangen. Elisabeth de moeder, bracht haar kinderschaar met veel zorg groot onder omstandigheden die verre van ideaal waren.

Vele jaren later zou Bella, die toen religieuze was, zich herin-

neren dat Margaret's voornaamste karaktertrekken haar geduld en vriendelijkheid waren. "Zij scheen tevoren situaties aan te voelen; dat hielp haar om veel moeilijkheden te overwinnen in ons harde leven van toen".

Iedere avond, na het gezamenlijk rozenkransgebed ging Margaret naar boven, naar haar spaarzaam gemeubileerde, maar smetteloos schone kamertje met de vele gekleurde heiligenprentjes aan de muur, en bad dan voor een soort

Haar parochiekerk in de jaren 30

devotie-plankje, dat ze met zorg had aangebracht op een rand van haar bed.

Teenager

Ondertussen had zij op school het toegangsbewijs gekregen tot de 'Atholl Crescent Huishoudschool' waar zij verdere diploma's kreeg in naaien, koken en kleermaken. Zoals iedere Schotse teenager hield zij van dansen, partijtjes en gekleed gaan naar de laatste mode; maar wanneer ze 's avonds thuiskwam bad zij altijd de rozenkrans bij haar bed, ook als ze heel vermoeid was.

"Kijk, ik heb me goed vermaakt", zei ze dan tegen Bella, "nu moet ik God zijn deel geven. Zie je, terwijl aan het dansen waren en ons vermaakten, hoeveel religieuzen waren er toen niet die voor ons baden en hoeveel zielen heeft God in die tijd niet geroepen!"

In het laatste jaar van de huishoudschool nam Margaret een part-time baantje aan bij een plaatselijke firma, om de kosten te helpen dragen voor de twee jongste in het gezin. Het weinige geld dat zij overhield ging ofwel naar de missies, of naar de bedelaars op straat.

Toen zij ouder werd richtte zij haar leven in volgens de Kleine Weg van de H. Theresia van Lisieux. Steeds opnieuw las zij de Evangelieën en de levens der heiligen. Het H.Sacrament werd het centrale punt in haar leven.

Haar leven als werkmeisje

Na het verlaten van de school kreeg Margaret een full-time baan als frans-politoerster en werd een actief lid van haar bond. Haar werk was zwaar: de werktijd begon om acht uur in de morgen tot zes uur 's avonds. Het bracht haar onvermijdelijk in contact met de ruwe kant van het leven. Om haar geest te versterken en haar moeilijke dagtaak te heiligen ging zij door met haar dagelijkse H. Mis en Communie, voordat zij ze om acht uur naar haar werk ging. Margaret's stille ijver dwong de bewondering af van haar werkgevers. Hoewel uiterlijk gelijk aan andere werknemers was Margaret's tactvol zwijgen temidden van ordinare en schuine praat voor haar toch een oorzaak van cynische spot en gelach.

Haar diepe en intense gebedsleven maakte haar niet stug en vreugdeloos. Ze hield ervan zich te vermaken; ze ging naar de parochiële dansclub, samen met haar familie. Ze hield ervan zelf kleding te maken en samen met Bella ideeën op te doen in de dure winkels van Princess-Street.

In 1919 ontmoette Margaret een jongeman genaamd Patrick Lynch, pas gedomobiliseerd uit het leger. Met zachte

Bella, de zus van Margaret

overtuiging bracht ze hem ertoe met Bella en haarzelf naar de Eucharistie-viering en het Lof te gaan en deed hem beloven te gaan biechten. De jongeman kon onmogelijk weerstaan aan een meisje zo vol geloof en innerlijke beschaving, en hij werd een model-katholiek, terwijl hij dagelijks de rozenkans bas en zich liet inschrijven als Ridder van het H. Sacrament.

Patrick werd verliefd op deze diep gelovige, blijde, charmante Schotse vrouw en vroeg haar na enige tijd ten huwelijk. Margaret die hem alleen tot Christus wilde brengen, en wist dat

zij tot het kloosterleven geroepen was, voelde zich ongelukkig over de ontwikkeling, vooral omdat haar ouders blij zouden zijn met het uitzicht op een goed huwelijk.

Margaret besloot om haar biechtvader Pater Agius SJ in Edinburgh om raad te vragen. Deze gaf haar de verzekering dat zij niet in het huwelijk hoefde te treden.

Voor Patrick was het een grote teleurstelling, waar hij langzamerhand overheen kwam. Jaren later zou de man getuigen: "Ik durfde niet de minste familiariteit te gebruiken met haar. Ze was een heilig meisje; ze maakte een nieuw mens

van me". Korte tijd later viel hij in een put en werd onder vallend gesteente bedolven, maar hij ontkwam eraan zonder letsel, ervan overtuigd "dat zij in het klooster voor mij bad."

De Religieuze

Gods roepstem begon nu duidelijk te worden en onmiskenbaar. In het begin van 1922 vertrouwde Margaret aan pater Agius toe, dat zij kloosterzuster wenste te worden, bij voorkeur in de Orde van Arme Clarissen. "Ik wil slechts lijden met O.L. Heer", verklaarde ze in simpele oprechtheid.

In Liberton, een voorstadje van Edinburgh, staat een klooster van de Arme Clarissen. In Liberton was er voor haar geen plaats en men ried haar aan zich tot de Arme Clarissen te richten in Cornwall Road, Notting Hill, te Londen, waar zij werd aangenomen als buitenzuster.

21 Juli 1923, een maand na de intrede van Bella bij de Kleine Zusters der Armen in Edinburgh, nam Margaret de trein naar Londen. De volgende morgen na de H. Mis werd zij als postulante in het klooster aangenomen. Ze nam de naam aan van Zuster Maria Francisca van de Vijf wonden.

Als buitenzuster ging zij uit op bedeltocht en bezocht winkels en firma's in West Londen en de huizen van de rijken. Dit werk bracht onvermijdelijk veel afwijzingen voor haar mee en beproefde grondig haar nederigheid. Ze bleef volharden in haar karakteristiekje eenvoud en behield in alle situaties haar onweerstaanbare glimlach, waardoor ze een diepe indruk maakte op allen die haar ontmoetten. "Uw leven als Arme Clarissen moet wel erg hard zijn", schreef een vriend haar eens.

"Lijd U veel honger?" "Ja", antwoordde Margaret, "maar het is een ware vreugde". Een jaar later kon Moeder abdis alleen van haar zeggen: "Zuster Maria Francisca is bewonderenswaardig. Ze wil niet anders dan de wil van God.

Op het feest van O.L. Vrouw van Lourdes, 11 Febr. 1924, ontving Margaret het kleed der buitenzuster van haar Congregatie. Een jaar later, op 14 Febr. 1925, mocht zij haar tijdelijke gelofte afleggen

Ziekte en dood

Pater Alexander, een schotse Franciscan, die haar een paar maal in het klooster ontmoette, zei later dat hij zeer onder de indruk was gekomen van haar stralende verschijning.

"Ze scheen zo argeloos, eenvoudig, oprecht, ongekunsteld, volzaam en nederig".

In het begin van 1925 begon zij te lijden aan een hardnekkige hoest en koorts en vermagerde sterk. De dokter constateerde keeltuberculose. Ze werd overgebracht naar een sanatorium dat geleid werd door de Zusters van Liefde, MarillacHouse, Warley in Essex.

Hoewel Margaret zich ten

Het Marillac Sanatorium te Warley, Essex.

Het sanatorium in Warley.

volle bewust was van haar ziekte, straalde ze temidden van haar lijden zulk een blijvende vreugde en sereniteit uit, dat de verpleegsters er verbaasd over stonden. "Men kon nooit te weten komen wat ze graag of niet graag had", merkte een verpleegster vol bewondering op.

In haar vrolijke geestigheid geleek ze veel op haar landgenoot de Zalige Johannes Ogilvie, Jezüet en martelaar. Op zijn weg naar schavot ontmoette deze een Presbyteriaanse dominee, die zich ergerde over de schijnbare lichtzinnigheid waarmee de veroordeelde schertste. Hij vroeg de priester, of het niet passend was, wat ernstiger te zijn bij de naderende dood.

"We hebben in Schotland een spreekwoord," hernam de Pater: "It's past joking, when the head's off" (Als 't hoofd eraf is, is 't uit met grappen maken!)

"Margaret hield van Pater Ogilvie," zei haar moeder, "Ze had zijn levensbeschrijving en vertelde er vaak aardige trekjes uit. Ze hadden hetzelfde vrolijke karakter.

De zuster die haar verzorgde werd geboeid door haar onveranderlijke blijmoedigheid. "Ik kon mijn ogen niet van haar afwenden", verklaarde ze later; "ze bleef maar glimlachen - ik dacht aan een hemels visioen. Na een poosje zei ik tot haar: "Zuster, glimlacht U tegen de engelen?" en op haar rustige, gereserveerde manier antwoordde zij: "Misschien"

Aan haar geestelijke leidsman vertrouwde zij het toe, dat ze Onze Lieve Heer had gezien, die "zeer bedroefd" was; zo ook Onze Lieve Vrouw. Ook de H. Jozef. Ze was er verwonderd over, omdat ze geen bijzondere devotie voor hem had. Dit gebeurde, toen 's nachts haar hoest heel erg was.

Al degenen die haar hebben meegemaakt gedurende haar ziekte van zeven maanden, waren

diep onder de indruk van haar buitengewone zielskracht. Een pater Jezüet was getroffen door haar "kinderlijke onschuld en voortdurende blijmoedigheid onder de meest pijnlijke omstandigheden, en door haar buitengewone godsvrucht en eerbied bij het ontvangen van de H. Communie". Hij voegde er aan toe: "Ze was gewoon haar ogen te sluiten en haar handen te vouwen zoals een onschuldig kind zou doen, dat zich levendig bewust is van Christus ' Tegenwoordigheid.

In augustus sprak zij een generale biecht en de priester kon nauwelijks zijn tranen van vreugde bedwingen om de gaafheid

Margaret op haar sterfbed

van haar leven.

Zo lag ze vele maanden lijdend gekluisterd aan haar bed. November 1925 naderde. Ze werd steeds zwakker.

Een zuster, die haar alleen gedurende de drie laatste weken van haar leven gekend en gedurende dien tijd haar nachtzuster was, schrijft; "Ze leed veel, maar elke kleine dienst, die ik voor haar verrichtte, werd beantwoord met de zoetste glimlach en haar geliefkoosd gezegde: "God lone U, Zuster!" De hele nacht door hoestte ze zonder ophouden; soms dacht ik, dat ze zou stikken. Soms sliep ze voor een poosje in, opende dan weer de ogen en bad stil haar schietgebedje: "Jezus."

Vanaf twee uur in de morgen bereidde ze zich op de H. Communie voor, die haar enigste verlangen was en geluk. In die laatste nachten was Zuster Maria Francisca een wonder van geduld.

"Iedere nacht werd ze zwakker. Ze had zware aanvallen van benauwdheid, maar doorstond die met altijd dezelfde glimlach op 't gelaat. Tot aan haar dood hield ze niet op het kruisbeeld te kussen. Zulk een schone dood heb ik nog nooit meegemaakt. Heel de nacht door was ze in gebed. . "Jezus, vergeef me al mijn fouten....." Jezus, Maria, Jozef, ik geef U mijn hart en ziel."

"Tegen drie uur werd ze zwakker, maar was nog bij kennis, terwijl ze al maar door haar gebedjes herhaalde. tot aan haar dood toe verloor ze het bewustzijn niet. Haar laatste woorden waren: "Jezus, Maria, Jozef, ik geef U mijn hart en mijn ziel."

Ze maakte een diepe indruk op mij; het werd gezegd met zoveel en vertrouwen! Men voelde, dat ze reeds in de armen was van Jezus, Maria en Jozef." Het was de 24ste November 1925 en Zuster Maria Francisca was 25 jaar oud.

Haar lichaam werd voor de Uitvaart overgebracht naar het convent van de Arme Clarissen, en zij werd begraven op het Kensal Green kerkhof in N.W. Londen. Maar haar faam verspreidde zich snel over heel de wereld en toen het aantal genezingen en gunsten, aan haar voerspraak toegeschreven, toenam, kreeg zij de naam van de 'Edinburghse Wonderdoenster'. Haar kist werd op 22 december 1927 overgebracht naar het Mount Vernon kerkhof in Liberton, Edinburgh.

In 1930 schreef Pater Agius aan Paus Pius XI en sloot daarbij

Het graf van Margaret met Father Denis O. Connell, z.g., de vroegere postulator voor haar zaligverklaring en drie pelgrims

boeken en geschriften in over Margaret Sinclair. Op 10 januari kwam het antwoord uit Rome, dat haar noemde, "dat schitterende bloempje van christelijke deugd" en waarin de hoop werd uitgedrukt, dat haar voorbeeld zou worden nagevolgd door degene, die overhaar zouden lezen.

Het *Informatief Proces*, het eerste onderzoek van haar deugden, werd in Edinburgh gehouden in augustus en september 1930. De uitslag ervan werd naar Rome gezonden. Negen jaren later gaf de H. Stoel zijn goedkeuring aan Margaret's geschriften; op 3 februari 1942 werd het proces bij de H. Congregatie der Riten ingeleid door Paus Pius XII. Eindelijk, op 6 februari 1978 verklaarde Paus Paulus VI dat "uit het onderzoek in het proces is gebleken, dat de dienseresse Gods,

Maria Francisca van de Vijf Wonden, de goddelijke deugden van Geloof, Hoop en Liefde tot God en tot haar naaste, en de kardinale deugden van Voorzichtigheid, Rechtvaardigheid, Matigheid en Sterkte tot een heldhaftige graad heeft beoefend". Aldus kreeg Margaret de titel van 'Eerbiedwaardige' □

Let op het steentje met opschrift: "Dank om genezing"

Gebed voor haar zaligverklaring

O Heer Jezus Christus, die Uw nederige en altijd blijde maagd Margaret Sinclair hebt doen delen in Uw lijden en in de ijver voor de zaligheid der mensen, verleen ons door haar verheerlijking, dat ook wij eens mogen delen in de glorie van U, die leeft en heerst in de eeuwen der eeuwen. Amen

Mag ik nog even uw aandacht?

Willen de lezers van de Nieuwsbrief inlichtingen verschaffen in welke kerken of kapellen in Uw plaats of parochie er dagelijks gelegenheid is om het H. Sacrament te bezoeken, of waar het H. Sacrament wordt uitgesteld?

In de volgende Nieuwsbrief zullen wij dan deze plaatsen vermelden.

hartelijk dank. De redactie.

INFORMATIE

Bij de St. Garabandal Centrum Nederland Postbus 271, 2280 AG Rijswijk is een videoband verkrijgbaar over de Verschijningen en gebeurtenissen in Garabandal. Nederlands ingesproken. De prijs bedraagt inclusief porto F 40,-

De volgende folders zijn verkrijgbaar bij:
Pelgrimsvervoer Garabandal: Wim langeveld.
J.P. Gouverneurlaan 43, 2171 ES Sassenheim:

- ▶ **De encycliek *Mysterium Fidei* van Paus Paulus VI** van 3 Sept. 1965 over de leer en de verering van de H. Eucharistie. Prijs F 5,- Inclusief porto
- ▶ **De Schotse vereerderster van het H. Sacrament**, Margaret Sinclair. Prijs F 4,- Inclusief porto
- ▶ **De Verschijningen van, O.L. Vrouw in Garabandal**. Prijs: F 5,- Inclusief porto.
- ▶ **Het Dagboek van Conchita**. Prijs F 6,- Inclusief porto
- ▶ **Enige meditaties en raadgevingen voor het H. Sacrament**. Prijs: F4,-

LEVE CHRISTUS IN HET H. SACRAMENT